

ANNEMARTIEN
BERKELAAR

Opnieuw
beginnen

Roman

Annemartien Berkelaar

Opnieuw beginnen

Uitgeverij Zomer & Keuning

I

‘Hoi Simone, alles goed?’ vraagt Machteld. Ze grinnikt om het gezicht van haar vriendin, die het schoolplein op komt lopen. ‘Je hebt het weer gered, hoor. Was je nog zo druk?’ vraagt ze, doelend op Simones rode wangen.

‘Tja, ik besloot op het laatste moment nog gauw boodschappen te doen. Best een uitdaging.’ Simone lacht en voelt de spanning van zich af glijden. Ze had twee minuten om gauw de supermarkt in te duiken voor een pak melk, brood en groenten voor het avondeten. Hoe krijgen andere moeders het voor elkaar om op tijd te zijn en hun zaakjes zo goed op orde te hebben? Terwijl ze naast haar vriendin bij het hek staat te wachten tot de school uitgaat, weet ze al wat het antwoord is. Die moeders zitten vast niet een uur te lezen terwijl ze eigenlijk de woonkamer zouden moeten opruimen. Maar ja, lezen is voor haar de ultieme ontspanning en dat heeft ze nodig om het leven aangenaam voor zichzelf te houden.

Machteld is weinig veranderd sinds de middelbare school. Ze is nog steeds slank, ook na de geboorte van haar drie kinderen, waaronder een tweeling. Ze is een sportieve, lange vrouw met kort blond haar, en altijd gekleed in een spijkerbroek en een zwartleren jack. Simone is bijna haar tegenbeeld. Ze heeft bruine krullen, is mollig en heeft grote, blauwe ogen. Al draagt ze net als Machteld bij voorkeur een spijkerbroek en laarzen. Machteld woont samen met haar man Peter in het buitengebied van hun dorp, op een grote boerderij. Peter heeft het boerenbedrijf van zijn vader overgenomen en Machteld runt het winkeltje dat ze zijn begonnen met streek- en zuivelproducten.

‘Hoe is het met Peter?’ vraagt Simone. Ondertussen

speurt ze in de stroom van kinderen die naar buiten komen naar Bente, haar zesjarige dochter.

‘Goed hoor, al blijft hij lang last houden van zijn enkel.’ Ook Machteld kijkt uit naar haar dochttertjes, die een jaar jonger zijn dan Bente. De tweeling heeft het opvallende rode haar van hun vader. Simones zoon Jesse zit in de klas met Pieter, de zoon van Machteld en Peter, en ze zijn de beste vrienden. Jesse vindt het heerlijk om op de boerderij te spelen.

Bente, met dezelfde bruine krullen als haar moeder, komt aanrennen. Ze heeft haar paarse jasje maar half aan en sleept haar roze Barbie-rugzak over de grond achter zich aan.

‘Dag lieverd, zal ik je even helpen?’ zegt Simone. Ze zakt al door haar knieën om haar dochter in haar jas te hijzen en de rugzak om te hangen.

‘Mag ik straks bij Anne spelen?’ vraagt Bente, en ze kijkt ongeduldig om zich heen of ze haar buurmeisje nog ziet.

‘Hebben jullie dat afgesproken met haar moeder?’ vraagt Simone. Wat haar betreft is het geen probleem als de meisjes straks nog een uurtje met elkaar spelen.

Machteld heeft intussen haar kroost om zich heen verzameld en neemt afscheid van Simone. ‘Wat ik nog wilde vragen: heb jij al kennisgemaakt met die vrouw die net in jouw straat is komen wonen? Ik heb gehoord dat het een apart type is.’ Machteld houdt aan iedere hand een ongeduldige dochter, terwijl ze nog even wacht op Simones antwoord.

‘Nee, daar heb ik nog niets over gehoord. Ben benieuwd of ze buurt gaat maken.’ Machteld is geboren en getogen in het kleine Achterhoekse dorp. En Simone komt uit een dorpje uit de buurt. Nieuwe mensen vallen hier op,

en het is normaal dat ze daar nieuwsgierig naar zijn. Zeker als ze zich anders gedragen dan ze in het dorp gewend zijn.

Ze nemen afscheid van elkaar en inmiddels is Jesse ook met zijn fiets bij haar komen staan. Samen fietsen ze naar huis.

Het geluid van de deurbel klinkt hard door het stille huis. Thea schrikt, ze is nog niet gewend aan de welluidende gong.

‘Een pakketje voor u,’ zegt de jongen die voor de deur staat. Binnen opent ze de verpakking en ze ziet dat de boeken die ze gisteren online heeft besteld verrassend snel zijn bezorgd.

Ze was net klaar met de laatste verhuisdoos in de keuken en vouwt deze op. Dan opent ze de achterdeur, stapt naar buiten en ademt diep de frisse, kruidige buitenlucht in. Het is half september en de beukenboom achter in haar tuin begint te verkleuren. De zon heeft al wat aan intensiteit verloren, maar het is nog steeds behaaglijk als hij schijnt. Ze heeft een grote achtertuin, omzoomd door coniferen, met achterin een verwaarloosd kippenhok. Een heel verschil met het balkon dat ze had bij haar flat in Schiedam. Ze neemt zich voor om kippen te gaan houden. Haar handen jeuken om de tuin onder handen te nemen, vooral de coniferen; die wil ze vervangen door een modernere haag. Ze vermoedt dat tuinieren haar nieuwe hobby gaat worden.

Saar, haar hond, snuffelt rond in de struiken opzij van het huis. Zonder haar blonde labradoodle zou ze zich misschien wat eenzaam voelen. De pakketbezorger was de eerste persoon die ze in de afgelopen dagen heeft gezien. Maar dat is ook prima. Ze is hier komen wonen voor haar

rust, en de stilte bevalt haar best goed.

‘Kom, Saar, we gaan wandelen,’ zegt ze.

Druk kwispelend komt de hond naar haar toe gerend. Ze geeft de enthousiaste krullenbol een flinke knuffel. Gelukkig heeft ze Saar, daardoor komt ze het huis uit en blijft ze in beweging.

Als ze even later over straat loopt, in de richting van de weilanden in de verte, komt ze een buurvrouw tegen. Deze groet haar, maar fietst meteen door. Thea heeft wel in de gaten dat de burens vriendelijk, maar gereserveerd zijn. Ze woont sinds vijf dagen in haar nieuwe huis en heeft nog geen gelegenheid gehad om kennis te maken. Eigenlijk is ze best verlegen en moet zich er echt toe zetten om op onbekenden af te stappen. Maar ja, als ze mensen wil leren kennen in dit dorp, zal zij toch de eerste stap moeten zetten.

Met een zucht steekt ze haar handen diep in de zakken van haar zeegroene jas, waarvan de kleur mooi contrasteert met haar paarse sjaal, en zet stevig de pas erin.

Als ze haar straat uit loopt is ze al bijna aan de rand van het dorp. Ze kijkt over haar schouder achterom naar haar nieuwe huis. Ze is er zo ontzettend blij mee, met dat heel gewone roodstenen huis. Het is een twee-onder-een-kap uit de jaren zeventig. Met een aardige tuin aan de voorkant en een oprit en een garage aan het huis. Ze heeft zo heel veel ruimte voor haar alleen en de hond, maar ze voelt zich niet verloren in het huis. Het past haar als een ruim en gemakkelijk vest. Er moet nog wel het een en ander aan gebeuren. Thea heeft een moderne smaak. Ze wil de vloertegels in de woonkamer vervangen door witgeverfde planken. De muren heeft ze de afgelopen dagen al gelatext, want alles op de benedenverdieping was abrikooskleurig geschilderd. Als de vloer klaar is kan ze haar

felrode bank in de woonkamer zetten, tegenover de open haard. Daar heeft ze een gashaardje in laten maken. Ze houdt erg van de gezelligheid van een haardvuur, maar ziet zichzelf nog niet echt stoken met hout. In de keuken gaat ze de kastjes zelf verven, want alles is nu van bruin hout. De rode tegels laat ze liggen en als de keuken zelf wit is gemaakt en de muren grijs, verwacht ze dat het een gezellige ruimte is geworden.

Terwijl ze nadenkt over het kleurenschema in haar keuken, loopt ze over een straat die van asfalt overgaat in zand. Een belangrijke reden om naar het oosten van het land te verhuizen, was het feit dat ze hier zo dicht bij de natuur woont. De velden aan beide zijden staan vol met hoog opgeschoten maïs, dat over een paar weken geoogst kan worden. De haag van maïs aan weerszijden houdt de warmte vast en daarom doet ze haar jas uit en slaat deze over haar arm. Haar stevige schoenen knerpen over de grond.

Dan is er ineens een hevig geritsel vlak voor haar in het maïsveld. Ze schrikt ervan, maar schiet in de lach als ze een fazant tevoorschijn ziet komen. De fazant schiet over het pad en verdwijnt in het andere veld. Saar wil er natuurlijk dolgraag achteraan, maar Thea heeft haar riem stevig vast. 'Nee, dame, dat gaat niet gebeuren,' zegt ze, en ze geeft nog een stevige ruk aan de riem. Saar geeft het op en loopt vrolijk kwispelend verder over het pad, dat overgaat in een bospad. Als ze een stukje het bos in zijn gelopen, mag Saar loslopen. Thea heeft een oude tennisbal in haar jaszak. Ze gooit deze weg en Saar stuift erachteraan. In het bos is het een stuk koeler. Ze komt fietsers en andere wandelaars tegen met hun hond. Iedereen groet elkaar vriendelijk.

Die avond besluit ze bij haar directe burens langs te gaan. In de andere helft van de twee-onder-een-kap woont een echtpaar. Ze loopt het pad op en ziet dat de lichten aan zijn in de woonkamer. De televisie staat aan, maar ze ziet niemand in de kamer. Nadat ze heeft aangebeld, hoort ze voetstappen in de gang en wordt de deur opengemaakt door een lange man. Hij is al wat ouder, eind vijftig schat ze.

‘Hallo, ik ben Thea van Grunsven, uw nieuwe buurvrouw,’ zegt ze en ze steekt haar hand uit.

De man kijkt naar haar hand, maar neemt hem niet aan. ‘O ja, u bent nieuw op nummer 5,’ zegt hij en hij doet een stap opzij. ‘Ik ben Rudi Westerink. Wilt u even binnenkomen?’

Ze stapt langs hem heen de smalle gang in, waar ze nog de etenslucht ruikt. ‘Ik dacht dat ik maar eens even kennis moest komen maken,’ zegt ze. Ze weet niet goed wat ze moet doen: verder lopen of hier blijven staan?

Dan zwaait de deur aan het eind van de gang open en komt een vrouw de keuken uit lopen. ‘Hallo?’ zegt ze wat verbaasd. Het is een vrouw van haar leeftijd, halverwege de vijftig. Ze heeft kort bruin haar en draagt een moderne bril.

‘Dit is onze nieuwe buurvrouw,’ zegt Rudi.

Nadat de beide vrouwen elkaar de hand geschud hebben – de vrouw stelt zich voor als Lietje Westerink – blijven ze wat ongemakkelijk in de hal staan.

‘En bevalt het u een beetje? Aan het huis moet nog wel wat opgeknapt worden, denk ik?’ vraagt de vrouw.

‘O ja, het is een leuk huis en de omgeving is ook heel mooi. Ik kom uit de Randstad en geniet erg van de rust,’ zegt Thea.

‘O ja, ja, dat is mooi...’ zegt Rudi. Hij steekt zijn han-

den in zijn zakken. Dan valt er weer een stilte, terwijl ze met z'n drieën in de felverlichte hal staan.

Thea heeft wel in de gaten dat ze haar niet verder binnen zullen vragen. Ze besluit maar weer te gaan. 'Nou, dan hebben we in ieder geval kennisgemaakt. Ik wens jullie nog een prettige avond,' zegt ze, terwijl ze weer richting de voordeur loopt.

'Ja, ja, u ook,' zegt Rudi, en hij doet de deur voor haar open.

Als ze weer op het pad staat, haalt ze diep adem. Wat een rare situatie. Ze is boos, omdat deze mensen haar een heel ongemakkelijk gevoel hebben gegeven. Kennelijk is ze niet welkom. Is dat omdat ze uit het westen komt? Zou dat nog zo'n belangrijke rol spelen in deze tijd? Nee, het was niet bepaald een gastvrije ontvangst, constateert ze verontwaardigd. Misschien dat de buurvrouw aan de andere kant wat vriendelijker zal zijn? Eigenlijk heeft ze geen zin om nog zo'n ervaring op te doen, maar ze heeft zich voorgenomen vanavond kennis te maken met de burens en dat gaat ze dan ook doen.

Haar andere buur woont in een kleine, vrijstaande boerderij. Ze wordt bij Mina Bütner wel binnengevraagd voor een kop koffie. Deze buurvrouw van in de zeventig woont alleen en vindt een praatje wel gezellig. In haar huis is het wat muf en in de verte ruikt Thea kattenvoer. Thea ontdekt dat de voerbakjes van de drie katten in de woonkamer staan. Ze gaat zitten op een oude eiken stoel met een zitting van bruin velours. Het huis is al behoorlijk oud en Mina vertelt dat ze hier al haar hele leven woont, vanaf het moment dat ze er als achttienjarige bruid is ingetrokken.

'Ja, ik woon hier al ruim vijftig jaar,' vertelt ze, terwijl

ze op de bank zit met een kat op schoot. ‘Mijn man Henk is alweer meer dan tien jaar geleden overleden. Nu woon ik hier alleen met mijn katten.’ Ze aait de grote lapjeskat die op haar schoot ligt. Mina vertelt over haar kinderen en kleinkinderen, die allemaal in de buurt wonen en regelmatig langskomen. Ze vraagt Thea waarom ze vanuit Schiedam helemaal naar de Achterhoek is verhuisd.

‘Ik woonde op een flat,’ vertelt Thea, ‘en nadat mijn vader was overleden, kreeg ik een erfenis. Het wonen op het platteland was altijd al een droom van me. En nu kon het.’

‘Dus je familie komt hier niet vandaan?’ vraagt Mina. Thea schudt haar hoofd.

‘En je bent helemaal alleen?’ Mina kijkt haar eens goed aan.

Thea vraagt zich af wat de vrouw tegenover haar van haar vindt. Ze vindt zichzelf best een aantrekkelijke vrouw van begin vijftig met kort, zilvergrijs, krullend haar, bruine ogen in een smal gezicht en grote, kleurige oorbellen in. Zou Mina kunnen zien dat ze niet de hele waarheid vertelt?

‘Ja, ik ben alleen, samen met mijn hond Saar,’ zegt ze. En dan begint ze snel over iets anders. Ze vertelt over haar werk als freelance tekstschrijfster. Dat ze voor opdrachtgevers door het hele land werkt en dat ze dit grotendeels vanuit huis kan doen.

Bij het tweede kopje koffie vraagt Mina haar of ze van plan is om buurt te maken.

‘Buurt maken? Wat is dat?’ vraagt Thea verbaasd. De kattenvoerlucht begint haar ondertussen wat misselijk te maken en het is ook erg warm in de kamer.

‘Dat is gebruik hier in de Achterhoek. Als je ergens nieuw komt wonen, nodig je jouw buurt uit bij je thuis om

kennis te maken. Als je dat niet doet, dan zul je er nooit bij gaan horen.’ De oude vrouw draait aan het gouden medaillon dat om haar nek hangt en kroelt een andere kat die langs haar benen schuift achter zijn oren.

‘Nou, dat zal ik dan ook maar gaan doen, want ik wil wel graag goed contact met mijn bureu,’ zegt Thea.

Mina vertelt haar welke huizen en mensen bij hun buurt horen, zodat Thea weet wie ze moet uitnodigen. Na nog een halfuurtje kletsen, slaat de klok tien uur.

‘Bedankt, Mina, voor de koffie en goede tips. Als je zin hebt, kom je maar eens bij mij langs,’ zegt Thea, terwijl ze wat stijf opstaat van de oncomfortabele stoel.

‘Je komt er wel uit, niet waar? Tot gauw, Thea,’ zegt Mina. Dan pakt ze de afstandsbediening voor de grote televisie, die de woonkamer domineert. Als Thea de deur achter zich dichttrekt, hoort ze de begintune van het journaal. Leuke vrouw, die helemaal zichzelf is, denkt ze terwijl ze terugloopt naar huis. Ze heeft veel geleerd over het dorp waar ze is neergestreken. Binnenkort moet ze dus gaan ‘buurt maken.’ Glimlachend loopt ze over de stoep naar haar huis.

De klok in de kamer slaat één keer. Het is alweer halfdrie, bedenkt Simone gestrest. Ze had het vouwen en strijken van de was klaar willen hebben, voordat ze de kinderen van school moest halen. Ze heeft weer eens te lang zitten lezen en was de tijd vergeten. Gauw klapt ze de strijklank uit en zet de strijkbout aan. Ze heeft nog een halfuur, misschien gaat dat lukken. Terwijl ze de was uit de bijkeuken haalt en de eettafel vrijmaakt, bedenkt ze zich dat de dag altijd te weinig uren heeft. Ze heeft ’s morgens bij het opstaan meestal een lijstje in haar hoofd van zaken die ze die dag wil doen. En bijna iedere avond is ze onte-

vreden over zichzelf, omdat het weer niet is gelukt de hele lijst af te werken. Bij alle tijd die ze incalculeert voor de verschillende huishoudelijke taken en haar werk, vergeet ze tijd in te ruimen voor lezen. En iedere dag gaan er heel wat uurtjes voorbij dat ze met haar neus in een boek zit.

Ze zucht en blaast de donkere krul die voor haar ogen danst weg. Het leven van een alleenstaande moeder valt niet mee. Haar dagen zijn gevuld met werken, voor de kinderen zorgen en alle huishoudelijke taken die iedere keer weer terugkomen.

Terwijl ze begint aan de strijk, dwalen haar gedachten af naar de laatste keer dat ze het strijken kon overlaten aan Paul. Hij had een hekel aan huishoudelijk werk, behalve aan strijken, dus deed hij dit altijd. Sinds Paul haar bijna een jaar geleden heeft verlaten, is het vooral de wekelijkse strijk waar ze iedere keer als een berg tegen opziet. Het leven waarin de zorg voor haar twee kinderen voornamelijk bij haar ligt, valt haar best zwaar. Jesse, de oudste, is nu alweer acht jaar, en Bente is zes. Ook voor de kinderen is het een moeilijke tijd geweest, waarin ze ineens hun vader moesten missen. Het bleek dat Paul al een paar maanden een relatie had met een collega. En tegen de tijd dat Simone begon te vermoeden dat er iets niet meer goed zat tussen haar en Paul, was hij zover dat hij koos voor zijn nieuwe vriendin.

Simone strijkt gauw door, met één oog op de klok. Nog twee broeken en dan is ze klaar. Ze voelt zich opgejaagd en baalt van zichzelf. Waarom begint ze niet op tijd aan de klussen waar ze eigenlijk geen zin in heeft? Ze gaat het nog net redden voor ze de kinderen om kwart over drie van school moet halen, maar het wordt weer hollen.

Vandaag is het vrijdag en dat is haar vrije dag, waarop ze de wekelijkse boodschappen doet en een groot deel van

de was. Ze werkt drie dagen in de week als administratief medewerkster voor een accountantskantoor in de buurt. Op woensdag en vrijdag is ze vrij en dan kan ze zelf de kinderen ophalen. De andere dagen gaan ze naar de kinderopvang. In de tijd dat Paul en zij bij elkaar waren, was hij een dag per week thuis, zodat de kinderen maar twee dagen naar de opvang hoefden.

Ze zet de strijkbout uit en doet de gestreken kleding in de wasmand. De klok slaat drie uur. Ze heeft geen tijd meer om het overige schone goed te vouwen. Ze pakt gehaast haar jas uit de gang en gaat via de achterdeur naar het schuurtje, waar haar fiets staat. Terwijl ze door de achtertuin loopt, ziet ze onkruid in de borders staan. Ze neemt zich voor dit weekend de tuin winterklaar te maken. Het is al eind september, maar het onkruid van juli staat nog steeds fier overeind. De fiets, met mand voorop en fiets-tassen aan de bagagedrager, is zo'n typische moederfiets. Vorig jaar had ze nog een zitje achterop voor Bente, maar die fietst nu zelfstandig.

Ze besluit via een kleine omweg naar school te fietsen, want ze wil weleens kijken bij het huis van de nieuwe bewoonster.

Thea woont nu twee weken in haar nieuwe huis en ze heeft flink gewerkt aan haar keuken, terwijl in de woonkamer de nieuwe vloer werd gelegd. Ook is ze op de eerste verdieping aan de slag gegaan met haar werkkamer en slaapkamer. De badkamer is gelukkig tijdloos, met een zwarte tegelvloer en wit betegelde muren. Misschien dat ze over een paar jaar wel wat nieuws wil, maar dat is nu niet nodig. In haar slaapkamer heeft ze voor zachte kleuren gekozen; lila en grijs. Het is een kamer waar ze helemaal tot rust komt en heerlijk kan genieten van lezen of

televisiekijken in bed. De kamer ligt op het noorden en heeft daardoor prettig koel licht. Ze verwacht hier vooral in de zomer veel profijt van te hebben. Ze wil, voordat het winter wordt, nog wel wat doen aan haar voortuin. Dat is nu een verwaarloosde tuin met bielzen, keien en heideplanten, en het is hoog tijd voor een upgrade naar het nieuwe millennium.

Terwijl ze na haar ochtendwandeling met Saar in haar tuin blijft staan om er eens goed naar te kijken, komt Lietje net haar voordeur uit. ‘Goedemorgen buurvrouw. Lekker gewandeld met de hond?’ vraagt ze en ze loopt naar de zijkant van haar tuin.

‘Ja, heerlijk. En nu ben ik aan het bedenken wat ik met deze tuin zal gaan doen,’ zegt Thea met een bedenkelijke blik.

‘Ja, de vorige burens hebben er eigenlijk al jaren niets meer aan gedaan. Wat heb je in gedachten?’ Lietje laat haar blik ook over haar eigen voortuin gaan. Die is behoorlijk strak, met betonnen tegels, buxus en lavendel.

‘Ik vind de stijl van jullie voortuin mooi en modern. Maar ik heb nu voor het eerst een eigen tuin en wil graag veel kleur en planten,’ legt Thea uit.

‘Woonde je hiervoor dan in een appartement?’ vraagt Lietje nieuwsgierig. Ze wil best wat meer weten over haar mysterieuze buurvrouw uit het westen van het land.

‘Ja, ik woonde in een flat in Schiedam. Ik had wel een balkon, maar dat is toch heel wat anders dan een grote voor- en achtertuin.’ Thea aait Saar over haar kop, terwijl de hond rustig naast haar zit. ‘Voor Saar is het ook heerlijk om hier te wonen, vooral met het bos zo dichtbij.’

‘En waarom ben je dan helemaal hiernaartoe verhuisd? Heb je hier familie?’

‘Nee. Ik ben hier weleens op vakantie geweest en ben

gewoon verliefd geworden op dit stukje van Nederland. Het was voor mij een droom om hier ooit nog eens te gaan wonen.’ Thea kijkt een beetje somber, omdat ze zich realiseert dat het tot nu toe in werkelijkheid helemaal niet als een droom voelt.

‘En nu valt het tegen?’ vraagt Lietje terwijl ze Thea goed aankijkt. Ziet ze nou tranen in de ogen van haar buurvrouw? Wat zou er toch met haar aan de hand zijn?

‘Ja, ik kom erachter dat het best lastig is om ergens helemaal opnieuw te beginnen. En dus weinig sociale contacten te hebben,’ zegt Thea eerlijk, terwijl ze de brok in haar keel wegslukt.

‘Misschien moet je ergens bij gaan? Bijvoorbeeld bij het koor? Houd je van zingen?’ Lietje kijkt op haar horloge en schrikt. ‘Ik moet nu echt gaan. Succes met de tuin, hoor.’ Met een zwaai neemt ze afscheid. Thea kijkt haar een beetje beduusd na. Ze realiseert zich dat dit het eerste gesprek was dat ze met iemand heeft gevoerd, sinds haar bezoek aan de burens twee weken geleden. Dat de mensen in deze streek gereserveerd zijn, wist ze wel, maar de werkelijkheid valt haar toch tegen. Ze is Rudi Westerink wel tegengekomen in het dorp, maar deze knikte haar alleen toe en voerde geen gesprek met haar. Ze ontdekt nu dat ze ook behoefte heeft aan gezelligheid en levendigheid. Rust en ruimte zijn mooi en aardig, maar soms ook wel erg saai. Had ze misschien beter in Schiedam kunnen blijven?

Thea heeft net een opdracht gemaild naar een klant in Groningen. Daar moet ze binnenkort een keertje persoonlijk op bezoek. Ze heeft in de jaren dat ze werkt als tekstschrijver ontdekt dat het prima werk is om thuis te doen op ieder moment dat ze dat wil, maar dat regelmatig persoonlijk contact wel heel belangrijk is voor een goede

werkrelatie. Ze blijft trots op het feit dat ze jaren geleden begon als caissière en via avondopleidingen zover is gekomen dat ze nu een eigen bedrijfje heeft.

Als tekstschrijver moet ze verschillende soorten teksten schrijven. Soms ondersteunt ze een afdeling communicatie met de teksten voor op hun website of in brochures. Andere keren krijgt ze alle informatie aangeleverd en moet ze daar zelf teksten van maken. Haar opdrachtgevers variëren van commerciële bedrijven tot overheidsinstanties als ministeries en gemeenten. Ze heeft gemerkt dat ze de meeste opdrachten krijgt via mond-tot-mondreclame en in de afgelopen jaren heeft ze een goed netwerk opgebouwd. Ook heeft ze wel contacten met andere tekstschrijvers, want soms is een klus te groot voor één persoon. En dan is het handig om een collega te kunnen inschakelen. Ze stuurt een mail naar een van haar collega-tekstschrijvers om te vertellen dat ze is verhuisd naar de Achterhoek. Dat ze een leuk huis heeft en geniet van de mooie omgeving. Ook schrijft ze dat ze overweegt te gaan zingen bij het dameskoor in het dorp. Terwijl ze de mail aan het schrijven is, komt er een bericht van een kennis uit Schiedam binnen. Het is een vrouw met wie ze helemaal niet zoveel contact had, maar nu is ze blij iets van haar te horen.

Als ze klaar is met mailen, besluit ze een beetje te gaan surfen op het internet. Ze heeft al een paar jaar een website, want dat heeft ze echt nodig om zich te profileren als tekstschrijver. Ze vindt haar website wat verouderd en denkt erover om een nieuwe te laten bouwen. Misschien dat ze lokaal iemand kan vinden die dit voor haar kan doen.

Ze kijkt een beetje rond op het internet bij andere tekstschrijvers om wat ideeën op te doen. De blaadjes in

bomen voor de deur ritselen door de stevige wind die waait. Ze wordt erdoor afgeleid en voelt onrust. Ze schuift haar stoel met een ruk achteruit, de stoelpoten maken een piepend geluid over de vloer van haar werkkamer. Ze loopt door de kamer, die ze met zorg heeft ingericht. Een laminaatvloer van kersenhout en crèmekleurige muren. Ze heeft vouwgordijnen voor het raam hangen van een stof met veel kleuren erin. Haar bureau staat onder een van de twee ramen die de kamer rijk is. Ze gaat voor het raam staan dat uitkijkt op de straat. De wind duwt de takken van de bomen allemaal naar één kant. De lucht is grijs en het begint te schemeren. Is het niet logisch dat ze zich down voelt? Misschien zijn het de najaarsblues.

Ze sluit haar computer af en besluit naar het dorp te fietsen voor een boodschap, dan is ze in ieder geval even onder de mensen. Het dorp heeft twee gezellige winkelstraten met in het midden een mooie oude kerk. Dit is wat haar vanaf haar eerste bezoek heeft aangetrokken. Een keer in de week is er markt; daar komen heel veel mensen op af en dan is het behoorlijk druk in de winkelstraten. Het is koud voor de tijd van het jaar en ze rilt in haar bruine regenjas, die eigenlijk te dun is. Het is begin oktober en het is guur en nat, waardoor mensen liever binnenblijven. Het dorp ligt er verlaten bij om vier uur 's middags en even moet ze aan het winkelcentrum denken waar ze boven woonde, in Schiedam. Daar blijft de supermarkt open tot negen uur 's avonds en zijn er altijd mensen op het plein. In dit dorp zijn er nog winkels die tussen de middag sluiten en de supermarkt is om zes uur 's avonds dicht. Het lijkt wel of de tijd hier stil is blijven staan.

Bij de boekhandel is ze de enige klant en ze zoekt een gezellig tijdschrift uit. Ze heeft al zin om lekker op de bank te zitten lezen met een kop thee. Op de voorkant

leest ze een tekst die haar opvalt. *Hoe een thuisbibliotheek haar leven veranderde.*

Eenmaal thuisgekomen, schudt ze haar natte jas uit in de bijkeuken. Daar heeft ze ook een paar handdoeken liggen, die eigenlijk voor Saar zijn als ze met een natte vacht binnenkomt, maar die kan ze nu zelf mooi gebruiken om haar haar te drogen. Ze is behoorlijk natgeregend op de weg terug, maar ze voelt zich een stuk beter. Even later zit ze op de bank met een kop thee en het tijdschrift. Ze heeft de haard aangedaan en de warmte voelt behaaglijk.

In het tijdschrift leest ze het artikel over een vrouw die een thuisbibliotheek is begonnen. Dat is een kast die ze op de stoep voor haar huis heeft gezet en waar ze boeken in zet, die ze heeft gelezen en door wil geven aan andere mensen. Het idee inspireert Thea, want zij is ook gek op lezen. Na het lezen van het artikel besluit ze om ook een thuisbibliotheek te maken. Ze gaat een kastje of een kist met boeken aan de weg zetten, zodat andere mensen haar boeken kunnen lenen. Blij met dit voornemen gaat ze nog even lopen met Saar, voordat ze naar bed gaat.

De volgende morgen is ze vroeg op en duikt ze de rommelschuur in. Kan ze hier iets vinden wat geschikt is? In de schuur vindt ze een houten krat, maar ze heeft nog iets nodig om het op te laten vallen. Ze vindt een plank waar ze een tekst op kan schilderen. En een oude bruine stoel waar ze het krat op kan zetten. Tevreden zet ze alles bij elkaar en wrijft dan over haar rug. Ze krijgt last onder in haar rug als ze te lang in één houding staat of zit. Ze gaat even een kop koffie drinken en dan naar de winkel in het dorp waar ze bouwmaterialen en verf verkopen. De winkel is kleiner dan een bouwmarkt, maar heeft een heel uitgebreid assortiment. Omdat het zo regent, gaat ze dit keer

met de auto naar het dorp. Terwijl ze met de auto de straat uit rijdt, ziet ze Mina voor het raam staan. Ze zwaaien naar elkaar. Thea is benieuwd wat Mina van haar plan zal vinden. Zal ze het vreemd vinden of juist niet? Ze heeft het idee dat haar buurvrouw niet zo gauw iets vreemd vindt.

Zodra ze de winkel in stapt, wordt ze aangesproken door de man die er werkt. ‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vraagt hij.

‘Ja, ik zoek verf voor buiten,’ zegt Thea, terwijl ze zoekend door de winkel kijkt. De verf die ze gekocht heeft voor haar verbouwing, heeft ze iedere keer bij de grote bouwmarkt tien kilometer verderop gekocht.

‘Loopt u maar even mee. Gaat het om houtwerk aan het huis? Dan is beits misschien het meest geschikt.’ De man gaat haar voor naar een hoek met planken vol potten verf.

‘Nou, het is eigenlijk voor een kast, die buiten komt te staan.’ Ze glimlacht naar de man, die een verbaasd gezicht trekt.

‘Waarom gaat u een kast buiten zetten?’ vraagt hij plompverloren.

‘Het wordt een kast met boeken die iedereen kan lenen. Dat heet een thuisbibliotheek. Kent u dat?’ vraagt Thea, alhoewel ze wel vermoedt dat deze man geen idee heeft waar ze het over heeft.

‘Dan is buitenverf waarschijnlijk toch beter. Welke kleur wilt u?’ Hij wijst naar een plank met allemaal potten, die verschillende kleuren op de deksel hebben.

‘Ik ga even rustig zoeken, dank u wel.’ Thea pakt een paar potten op om de kleuren goed te bekijken. Ze zoekt naar lavendelblauw, een kleur die haar aan de Provence doet denken. Een opvallende en zomerse kleur. Als ze een pot heeft gevonden, rekent ze af bij de kassa.

‘Nou, veel succes met uw thuisbibliotheek. Woont u hier in het dorp of bent u met vakantie?’ vraagt de man, terwijl hij haar belangstellend opneemt.

‘Ik woon net een paar weken hier in het dorp. Dus misschien komt u mijn bibliotheekkast nog wel een keer tegen,’ zegt Thea.

‘Met die kleur kan het niet missen.’ De man geeft haar een knipoog. Hij houdt de deur voor haar open als ze de winkel verlaat.

Thuis gaat ze meteen aan de slag. Ze legt kranten neer in de bijkeuken, waar ze wil gaan verven. De schuur staat te vol rommel, dat is geen geschikte plek. Ze moet alleen zorgen dat Saar uit de buurt blijft van de natte verf.

Ze begint met het schuren van de verschillende onderdelen, het krat en de stoel. Zodra alles glad genoeg is, brengt ze eerst grondverf aan. Ze is intussen best handig geworden in het schilderen, na alle kamers en de keuken die ze zelf onder handen heeft genomen. Zodra alles in de grondverf staat, is ze klaar voor vandaag. Ze ruimt de verfspullen op en schuift het zo veel mogelijk aan de kant. Ze is tevreden over haar werk, want het wordt een mooi meubel. Op deze manier kan ze haar passie delen met andere mensen.

Die avond loopt ze eens de andere kant op met Saar. Niet meteen het dorp uit, maar juist verder het dorp in. Ze bekijkt de huizen van de burens die ze allemaal wil uitnodigen voor het buurt maken. Net om de hoek valt een huis haar op. De gordijnen zijn nog open en ze kan naar binnen kijken. Ze ziet een jonge vrouw met zwarte krullen, die met een jongen aan tafel zit. De vrouw drinkt uit een beker en wijst iets aan in het boek dat de jongen aan het lezen is. Zijn hele houding drukt onrust uit. Kennelijk houdt hij niet erg van lezen, denkt Thea. Ze vindt het leuk

om zo bij mensen binnen te kijken, maar de meesten hebben 's avonds de rolluiken of gordijnen dicht. Het valt Thea op dat de voortuin van het huis er nogal verwaarloosd uitziet.

Ze loopt verder met Saar en kijkt ongegeneerd binnen waar het kan. Dit is wel een leuke afwisseling met het lopen in de natuur, al is het voor de hond wat saai, omdat ze niet los mag lopen.

Ze komen op precies het juiste moment in elkaars leven

De komst van Thea in een dorp in de Achterhoek brengt veel met zich mee. Haar minibieb in de tuin trekt de aandacht van onder meer Simone, een gescheiden vrouw die grotendeels in haar eentje verantwoordelijk is voor de zorg voor haar twee jonge kinderen. Thea en Simone krijgen al snel een goede band en ze vormen voor elkaar een ongewoon lichtpunt in wat voor beiden een moeilijke tijd is. Opnieuw beginnen – na een scheiding, of na een verhuizing – is niet makkelijk, mede omdat het nooit helemaal mogelijk is je oude zelf achter te laten. Maar ze zijn vastbesloten om het te redden, en samen kunnen ze meer dan alleen.

Annemartien Berkelaar schreef met *Opnieuw beginnen* een bemoedigend verhaal over twee vrouwen van verschillende leeftijden en met geheel verschillende achtergronden, die elkaar vinden in hun wil om er iets van te maken. Een overtuigend debuut van een getalenteerde schrijfster.

Z&K

ISBN 978 94 0191 260 0 NUR 344

9 789401 912600

www.romanserie.nl